

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-93)

Mar (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 70)

424. தசுஷ:

திருடர்களை அழிப்பதில் மிகவும் வேகம் கொண்டவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (191-15) - கல்கி: சரிஷ்யதி மஹீம் ஸதா தஸ்யுவதே ரத: ஆக்ரோசமாநாந் ஸுப்ருசம் தஸ்யூந் நேஷ்யதி ஸம்சுஷ்யம் - கல்கிபகவான் இந்த உலகில் உள்ள திருடர்களை அழிப்பதில் மிகவும் வேகமாக உள்ளான். கதறியபடி உள்ள அவர்களை முற்றிலுமாக அழிக்கும்விதமாக எங்கும் ஸஞ்சரிக்க உள்ளான்.
- தசுஷ வ்ருத்தை சீக்ரார்த்தே ச - தசுஷ என்னும் தாது விரைவாக மற்றும் வளரும்படியாக என்னும் இரு பொருள் கொண்டதாகும்.
- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் - சுகிப்ரகாரீ ஜநார்த்தந: - வேகமாகச் செயல்களைச் செய்பவன் ஜனார்த்தனன்.

425. விஸ்ராம:

பாவங்களையும், அவற்றின் பயன்களையும் அனுபவித்து, அதன் காரணமாக களைத்துப் போன உயிர்களுக்கு இளைப்பாறும் இடமாக உள்ளவன். இதனால் விஸ்ராம என்னும் திருநாமம் பெற்றான். மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (54-56) - தர்மஸ்ய ச விவ்ருத்யர்த்தம் விப்ராணாம் ஹிதகாம்யயா - தர்மத்தின்

வளர்ச்சிக்காகவும், அந்தணர்களைக் காப்பாற்றவும் எம்பெருமான் அவதாரம் செய்கிறான் - என்றது காண்க.

426. விச்வதக்ஷிண:

அபசாரங்கள் செய்தவர்களையும் எப்படிப் பொறுப்பது? அதுவே தக்ஷிணியமாகும். இதனால் விச்வதக்ஷிண என்னும் திருநாமம் பெற்றான். விருப்பமானவற்றைச் செய்தாலும், விருப்பம் அல்லாதவற்றைச் செய்தாலும் அனைவரிடமும் ஒரே போன்று உள்ளவன். மஹாபாரதம் வனபர்வம் (190-96) - ஸ இமம் ஸகலம் லோகம் ப்ரஸாதந் உபநேஷ்யதி - இந்த உலகம் முழுமைக்கும் தன்னுடைய அருளை அளிப்பவன்.

அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். இராமனால் அச்வமேத யாகத்தின்போது அனைத்தும் அந்தணர்களுக்கு தக்ஷிணையாக அளிக்கப்பட்டது. இதனால் விச்வதக்ஷிண என்றும் கொள்ளலாம். இதனை மஹாபாரதம் வனபர்வம் (191-1) - ததச்சோரக்ஷய க்ருத்வா த்விஜேப்ய: ப்ருதிவீமிமாம் வாஜிமேத மஹாயஜ்ஞே விதித்வா கல்பயிஷ்யதி - அதன் பின்னர் அனைத்து திருடர்களையும் அழித்து, சற்றும் பயம் இல்லாத இந்தப் பூமியை, அச்வமேத யாகம் இயற்றிய அனைத்து அந்தணர்களுக்கும் தக்ஷிணையாக அளித்தான் - என்றது காண்க.

427. விஸ்தார:

கலியின் பலன்களை அழித்து, க்ருதயுக தர்மங்களை மீண்டும் நிலைநாட்டுவதன் பொருட்டு, வேதமார்க்கத்தைச் செழிக்க வைப்பவன் என்பதால் விஸ்தார என்னும் திருநாமம் பெற்றான். மஹாபாரதம் வனபர்வம் (191-7) - தத: அதர்ம விநாசோ வை தர்மவ்ருத்திச்ச பாரத பவிஷ்யதி க்ருதே ப்ராப்தே க்ரியாவாந் ச ஜநஸ்ததா - க்ருதயுகம் தோன்றியவுடன் கலி அழிகிறது; தர்மம் செழித்து, அதர்மம் சாய்கிறது; மக்கள் தர்மத்தையே கைக்கொள்கின்றனர் - என்றது காண்க.

428. ஸ்தாவரஸ்தாணு:

தர்மத்தை இப்படியாக நிலைநாட்டிய பின்னர், சற்றே ஆறியுள்ளவன். மஹாபாரதம் வனபர்வம் - ஸ்தாபயித்வா ஸமர்யாதாம் ஸ்வயம்பூவிஹிதாம் சுபாம்

- தன்னால் படைக்கப்பட்ட நான்முகன் மூலமாக உலகில் தர்மத்தை நிலைநாட்டிய பின்னர் சாந்தமாக உள்ளவன் - என்றது காண்க.

429. ப்ரமாணம்

அதன் பின்னர் க்ருதயுகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நன்மை எது, தீமை எது என்று அறிவதற்குச் சாட்சியாக இருந்தான். இவனது செய்கைகளைக் கொண்டே அனைத்தும் ப்ரமாணங்கள் ஆகின்றன. தச்சீலம் அநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா லோகவாஸிந: - அவனது செய்கைகளையே மக்கள் சான்றாக எடுத்துக் கொண்டனர் - என்றது காண்க.

430. பீஜம் அவ்யயம்

இப்படியாக கலியின் கொடுமை காரணமாக தர்மமார்க்கமானது அழிந்தபோது, அதனை மீண்டும் தலைதூக்கச் செய்வதால், அழியாமல் உள்ளவன் ஆவான்; அதாவது அழியாத விதை ஆகிறான்.

431. அர்த்த:

எந்தவிதமான ப்ரதிபலனையும் எதிர்பாராமல், பக்தியை மட்டுமே கைக்கொள்கின்ற அதிகாரிக்கு, தானே உயர்ந்த புருஷார்த்தமாக உள்ளவன். இதனால் அர்த்த என்னும் திருநாமம் கொண்டான். கீதையில் (7-19) - ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யந்தே வாஸுதேவ: ஸர்வம் - பல பிறவிகளில் செய்த நற்செயல்களின் காரணமாக ஞானி ஒருவன் வாஸுதேவனாகிய என்னை மட்டுமே சரணம் என்று அடையக்கூடும் - என்றது காண்க.

432. அநர்த்த:

அற்பமான நன்மைகளைப் பெற்றதன் காரணமாக எம்பெருமானை விடுத்து மற்ற பொருள்களை விரும்பும் ஒருவனால் விரும்பப்படாதவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டான்.

- விஷ்ணுதர்மம் (48-47) - அர்த்தம் ஏகபிங்க: - ஒரு கண்ணைக் கொண்ட குபேரன் பொருளுக்காக மட்டுமே என்னை நாடுகிறான்.

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (342-35) - யே ச சிஷ்டா: த்ரயோ பக்தா: பலகாமா ஹி தே மதா: - மூன்றுவிதமான பக்தர்கள் எனக்கு உள்ளனர்: இழந்தவற்றை அடையும்பொருட்டு என்னை வேண்டுகிறார்கள், மேலும் பொருள் வேண்டுகிறார்கள், கைவல்யம் வேண்டுகிறார்கள்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 93)

ஆத்மா என்பது "நான்" என்பதான வட்டத்தில் சிக்கிக்கொள்ளவதில்லை என்பதை உதாரணம் மூலம் கூறுகிறார். ஆழ்ந்த உறக்கம், மயக்கம் போன்ற நிலைகளில் உள்ள ஒருவனுக்கு "நான்" என்ற எண்ணமே இருக்காது. ஆனாலும் அங்கு ஆத்மா உள்ளதைக் காணமுடியும். எனவே மேலே உரைத்தது சரியே என்கிறார். அடுத்து ஆத்மாவிற்கு கர்த்ருத்வம் (செயல்களைச் செய்தல்) மற்றும் "அஹம்" என்ற நிலை ஆகிய இரண்டும் இல்லை என்கிறார். இவ்விதம் கொள்ளாமல் இந்த இரண்டு தன்மைகளும் கொண்ட சரீரம் போன்றே ஆத்மாவும் கூறப்பட்டது என்றால் ஆத்மாவிற்கு ஜடமாகவும், தனக்குத்தானே ப்ரகாசமாக அல்லாமல் மற்றவர்களுக்காக ப்ரகாசிக்கும் தன்மை மற்றும் ஆத்மா அல்லாத தன்மை ஆகிய மூன்றும் ஏற்படும். "அஹம்" என்ற எண்ணம் கொண்டதாகவும், செயல்களைச் செய்வதாகவும் உள்ள சரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவானது வேறுபட்டது என்றும்; அந்த ஆத்மாவானது சரீரத்தினால் செய்யப்படும் செயல்களின் பலன்களாகிய ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை அனுபவிக்கிறது என்றும் ச்ருதிகளையே ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். இது போன்றே "அஹம்" என்று அறிபவனைக் காட்டிலும் அனைத்திற்கும் ஸாக்ஷியாக மட்டுமே உள்ள ப்ரத்யகாத்மா வேறுபட்டது ஆகிறது. இப்படியாக மாற்றம் அடையாமல் உள்ளதான, அனுபவ ஸ்வரூபத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளதான அஹங்காரமானது ஜடமாக உள்ளபோதிலும், தன்னிடத்தில் உள்ளதாகவே அந்த ஆத்மாவை வெளிப்படுத்துகிறது. வெளிப்படுத்தும் பொருள்களானவை தங்களிடம் உள்ளதாகத் தோன்றும் பொருள்களை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளதை நாம் காண்கிறோம். இதற்கு ஓர் உதாரணம் கூறுகிறார். கண்ணாடி, நீர்ப்பரப்பு மற்றும் சில பொருட்கள் முகத்தையும், சந்த்ரனையும், பசுவையும் தங்களிடத்தில் உள்ளதாகக் காண்பிக்கின்றன. "நான் அறிவேன்" போன்றதான எண்ணங்கள் இப்படியே ஏற்படுகின்றன. இங்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழலாம். ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஆத்மவஸ்துவானது தானே தன்னை வெளிப்படுத்தும் அல்லாமல்,

ஜடப்பொருளான அஹங்காரம் மூலமே வெளிப்படுத்தப்படுவதாக எவ்விதம் கூறலாம் என்று ஆசேஷிக்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். நம்முடைய கைகளின் மீது விழுகின்ற சூரிய ஒளியின் மூலமே தெளிவாகக் காட்சி அளிக்கும் கைகள், தங்கள் மூலமே அந்த சூரிய ஒளியையும் காண்பிப்பதாகத் தோற்றமளிக்கின்றன அல்லவா? அது போன்று கொள்ளவேண்டும். அதாவது, ஒரு சிறிய ஜன்னல் வழியே வீட்டின் உள்ளே வரும் சூரிய ஒளியானது நமது கைகள் மூலம் தடுக்கப்பட்டால் அதே ஒளியானது மேலும் ப்ரகாசமாகத் தோன்றுவதைக் காண்கிறோம். அப்போது அந்த கைகளும் புலப்படுகின்றன. எந்த ஒரு காரணத்தினால் “நான் அறிகிறேன்” என்ற வரியின் மூலம் அறிபவனாக உணர்த்தப்படும் “அஹம்” என்ற எண்ணம் கொண்ட அறிபவன், ஞானமயமான ஆத்மாவிற்கு உண்மையான தன்மையாக இருக்கமுடியாதோ - அதே காரணத்தினால் “அஹம்” என்பது ஆழ்ந்த உறக்கத்திலும், மோகநிலையிலும் வெளிப்படுவதில்லை. அத்தகைய காலங்களில் “அஹம்” என்ற தோற்றம் அளிக்காமல், ஆத்மாவானது தன்னுடைய இயற்கையான ஸ்வரூபத்துடன் தோன்றுகிறது. இதனால்தான் தூக்கத்தில் இருந்து விழித்த ஒருவன் - என்னையும் நான் அறியாமல் உறங்கிவிட்டேன் - என்று கூறுகிறான்.

ஆகவே உண்மையாகவே எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் அற்றதான, தன்மைகள் இல்லாத, ஞானமயமாக மட்டுமே உள்ளதான, மாறுபாடுகள் அற்றதான, நித்யமான ஞானம் என்பதே, மயக்கம் காரணமாக - அறிபவன், அறியப்படுவது, அறியும் செயல் (ஜ்ஞாத்ரு, ஜ்ஞேய, ஜ்ஞாநம்) ஆகியவையாகப் பல வியக்க வைக்கும் பேதங்களுடன் கூடியுள்ளதாக மாறுதல்கள் அடைந்து வெளிப்படுகிறது. இதற்கு மூலகாரணம் அவித்யையே ஆகும். இதனைப் போக்குவதற்காகவே அனைத்து வேதாந்தங்களும் நித்யமான, தூய்மையான, தானே வெளிப்படுகின்ற, சுதந்திரமான ப்ரஹ்மத்துடனான ஆத்ம ஐக்க்யத்தைப் பற்றி உரைக்கின்றன.

மஹாபூர்வபசுஷம் ஸம்பூர்ணம்
தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 93)

மேலே கூறப்பட்டவர்களின் நட்பை விடவேண்டியதன் அவசியம்

மூலம் - இவ்வபஹாரங்களில் ஏதேனுமொன்று ஸ்வரூபத்தில் ம்ருதுப்ரஜ்ஞனாய் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்கு விபரீத ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வருமாகில் தத்தஸ்ய ஹரணேந ச என்கிற அபஹாரத்திலும் கொடியதாய், களவுகொண்டு கொடுத்த த்ரவ்யத்தை மீளக்களவு கொண்டாற்போலேயாம். ஆகையால் பஹிவிதங்களான வ்யாமோஹ காரணங்களில் ஹைதுக ஸம்ஸர்க்கம் போரப் பரிஹரணீயம். இவ்வர்த்தத்தை பாஷாண்டிநோ விகர்மஸ்தாந் பைடால வ்ரதிகாந் சடாந் ஹைதுகாந் பக்வ்ருத்திம்ச்ச வாங்மாத்ரேணாபி நார்சயேத், டம்பி ஹைதுக பாஷண்டி பக்வ்ருத்திம்ச்ச வர்ஜயேத், நாஸப்தி: கிஞ்சிதாசரேத், த்யஜ துர்ஜநஸம்ஸர்க்கம், வரம் ஹைதுவஹ ஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதி: ந செளரி சிந்தா விமுக ஜநஸம்வாஸவைசஸம் இத்யாதிகளிலே ப்ரபஞ்சித்தார்கள்.

விளக்கம் - அற்பமான ஞானத்தைக் கொண்ட ஒருவன் ப்ரபத்தியைச் செய்திருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவன் சேரக்கூடாதவர்களுடன் சேரும்போது, மேலே கூறப்பட்ட விபரீதமான எண்ணங்கள் அவனுக்கு உண்டாகக்கூடும். அவனது இந்தச் செய்கைகள் எப்படிப்பட்டவை என்றால், சாண்டில்ய ஸம்ருதி - தத்தஸ்ய ஹரணேந ச - தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டதை அபஹரிப்பதைக் காட்டிலும் பாவமானவை ஆகும். ஒருவன் ஒரு பொருளை மற்றவனுக்கு அளிக்கிறான்; பின்னர் அவ்விதம் அளித்தவன் அதனையே திருடிவிடுகிறான்; சற்று காலம் கழிந்து மனம் திருந்தி மீண்டும் அப்பொருளை உரியவனிடம் ஒப்படைக்கிறான்; ஆனால் மீண்டும் அதனைத் திருடுகிறான். இந்தச் செயலைக் காட்டிலும் பாவமானது மேலே கூறப்பட்ட செய்கைகள் ஆகும். ஆகவே மயக்கத்தில் ஆழ்த்தவல்ல பலவிதமான காரணங்களில், மேலே கூறப்பட்டவர்களின் நட்பு என்பது மிகவும் விலக்கப்படவேண்டியது ஆகும். கீழே உள்ள பல வரிகளில் இத்தகைய கருத்தையே பலரும் விளக்கினார்கள்:

- மநு ஸ்ம்ருதி (4-30) - பாஷாண்டிநோ விகர்மஸ்தாந் பைடால வ்ரதிகாந் சடாந் ஹைதுகாந் பக்வ்ருத்திம்ச்ச வாங்மாத்ரேணாபி நார்சயேத் - ஸர்வேச்வரனைத் தாழ்வாக உரைக்கும் பாஷாண்டிகள், பூனை போன்று வஞ்சனையுடன் உள்ளவர்கள், வேதங்களை ஏற்காமல் தர்க்கவாதம் மட்டுமே செய்தபடி உள்ள ஹைதுகர்கள், கொக்கு போன்று தன்னருகில் உள்ளவர்களைத் துன்புறுத்தியபடி உள்ளவர்கள் ஆகியவர்களை வாயால் புகழ்க்கூடாது.
- யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (1-130) - டம்பி ஹைதுக பாஷாண்டி பக்வ்ருத்திம்ச்ச வர்ஜயேத் - தானங்களும் தர்மங்களும் செய்வது போன்று வேடம் இடுபவன், ஹைதுகர்கள், பாஷாண்டிகள், கொக்கு போன்றவர்கள் ஆகியோரிடம் பசியால் இருக்கும் ஒருவன் தானம் பெறக்கூடாது.
- நாஸப்தி: கிஞ்சிதாசரேத் - ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய ஞானம் அற்றவர்களிடம் சிறிதளவு கூட எந்தவிதமான நட்பும், விவாதமும் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது.
- மஹாபாரதம் - த்யஜ துர்ஜநஸம்ஸர்க்கம் - தீயநடத்தை உள்ளவர்களின் நட்பைக் கைவிடு.
- வரம் ஹைதுவஹ ஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதி: நு செளரி சிந்தா விமுக ஜநஸம்வாஸவைசஸம் - ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய எண்ணம் சிறிதும் இல்லாமல் உள்ளவர்களுடன் கொள்ளும் நட்பைக் காட்டிலும் ஒரு சிறிய அறையில் எரிகின்ற பெரிய நெருப்புடன் உள்ள நிலை சிறந்ததாகும்.

மூலம் - இந்த ஹைதுகரோட்டை ஸம்பாஷணம் மாயயா அபஹ்ருதஜ்ஞாநா: என்கிறபடியே கண்டு மதிகெட்டானாகி சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ச்ருதா: என்று ஈச்வரன் நம்முடையவர்களென்னும் நாலு வகையிலும் கூடாதே "அளியன் நம் பையல்" என்னாதபடி பண்ணி நு மாம் துஷ்க்ருதினோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே என்கிற பகவதபிமான பாஹ்யவர்கத்திலே கோப்புண்ணப் பண்ணும்.

விளக்கம் - இத்தகைய ஹைதுகர்களுடன் ஒருவன் செய்கின்ற வாதங்களோ அல்லது பேச்சுக்களோ கீதை (7-15) - மாயயா அபஹ்ருதஜ்ஞாநா: - மாயை மூலம் ஞானம் அழிக்கப்பட்டவர்கள் - என்னும்படி ஒருவனது புத்தியைக் கெடுப்பதாகும். மேலும் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-33) - சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ச்ருதா: - என்னுடைய பக்தர்கள் நான்குவகை ஆவர் - என்று ஈச்வரனால்

“இவர்கள் என்னுடையவர்கள்” என்று கொண்டாடப்படும் நான்கு வகையில் அடங்காமல் ஆகிவிடுகின்றனர். மேலும், திருமாலையில் (37) - அளியன் நம்பையல் -இரக்கப்படவேண்டியவன் - என்று ஸ்ரீரங்கநாதனால் ஏற்கப்படாமல் போகின்றனர். இது தவிர கீதை (7-15) - ந மாம் துஷ்க்ருதினோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே - அவர்கள் என்னிடம் ப்ரபத்தி செய்து, என்னை வணங்குவதில்லை - என்னும் நிலைக்கு ஆளாகின்றனர். இப்படியாக அவர்கள் அந்த கூடாநட்பானது எம்பெருமானின் ப்ரியமான நிலையிலிருந்து விலக்கி, எம்பெருமானின் ப்ரியத்துக்கு ஆளாகாதவர்களின் வட்டத்தில் சேர்த்துவிடும்.

மூலம் - அசரண்ய சரண்யனான ஸர்வேச்வரனைச் சரணமாகப் பற்றுகிற பரமாஸ்திகனுக்குச் சிலரோடு சேர்த்தியால் பாஹ்யதை வாராதாகிலும், அவனுக்குக் கலக்கங்கள் வரவும், அதுக்கு ஸதாசார்யர்கள் பரிஹாரம் பண்ணவும் காணாநின்றோம். மஹரிஷிகளும்

ஏகம் யதி பவேச்சாஸ்த்ரம் ஜ்ஞானம் நிஸ்ஸம்சயம் பவேத்
பஹுத்வாதிஹ சாஸ்த்ராணாம் ஞாநதத்வம் ஸுதுர்லபம் என்றும்

நிஸ்ஸம்ச்யேஷு ஸர்வேஷு நித்யம் வஸதி வை ஹரி:
ஸஸம்ச்யாந் ஹேதுபலாந் நாத்யாவஸதி மாதவ:

என்றும் சொன்னார்களிறே. ந க்ரோதோ ந ச மாத்ஸர்யம் லோபோ நாசுபா மதி:
இத்யாதிகளும் ஆத்மகுணபரிபூர்ண அதிகாரி விசேஷ விஷயத்திலேயாகக் கடவன.
ஆன பின்பு ஆரூபசுஷுக்களுக்குக் கலக்கமுண்டென்னுமிடம்

ச்ரூயதே கில கோவிந்தே பக்திமுத்வாஹதாம் ந்ருணாம்
ஸம்ஸார ந்யூநதா பீதா: த்ரிதசா: பரிபந்திந:

ஸத்யம் சதேந விக்நாநாம் ஸஹஸ்ரேண ததா தப:
விக்நாயுதேந கோவிந்தே ந்ருணாம் பக்திர்நிவார்யதே

இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் - வேறு கதியற்ற அனைவருக்கும் ஏற்ற புகலிடமாக உள்ள எம்பெருமானைச் சரணம் என்று புகுந்த ஒருவன், தகாத சேர்க்கை காரணமாக மயக்கமும் கலக்கமும் அடையக்கூடும். ஆனாலும் அவன் எம்பெருமானின்

விலக்குதலுக்கு இலக்காவதில்லை. அவன் சரியான காலத்தில் ஆசார்யர்களால் திருத்தப்படுகிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (33-105) - ஏகம் யதி பவேச்சாஸ்த்ரம் ஜ்ஞானம் நிஸ்ஸம்சயம் பவேத் பஹுத்வாதிஹ சாஸ்த்ராணாம் ஞானதத்வம் ஸுதுர்லபம் - சாஸ்த்ரம் ஒன்றை மட்டுமே உரைப்பவையாக இருந்தால், எந்தவிதமான ஐயமும் இன்றி அனைவருக்கும் சரியான ஞானம் உண்டாகும். ஆனால் சாஸ்த்ரங்கள் பலவாக உள்ளதால் உண்மையான ஞானம் பெறுவது மிகவும் கடினமான செயலாகும்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (359-71) - நிஸ்ஸம்ச்யேஷு ஸர்வேஷு நித்யம் வஸதி வை ஹரி: ஸஸம்ச்யாந் ஹேதுபலாந் நாத்யாவஸதி மாதவ: - எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாதவர்கள் அருகில் மாதவன் எப்போதும் உள்ளான். ஆனால் ஏதோ பல காரணங்களை வைத்துக் கொண்டு சந்தேகம் அடைபவர்களை அவன் விட்டுச் செல்கிறான்.

மஹாபாரதம் ஆநுசசனிகபர்வம் (232-135) - ந க்ரோதோ ந ச மாத்ஸர்யம் லோபோ நாசுபா மதி: - மிகுந்த புண்ணியம் செய்ததன் காரணமாக பளம்பெருமானிடம் பக்தி கொண்டவர்களுக்கு கோபம், த்வேஷம், லோபம், தீய எண்ணம் ஆகியவை தோன்றாது - என்று கூறும் வரிகள் பரிபூர்ண ஆத்மகுணங்கள் கொண்ட அதிகாரிகளுக்குப் பொருந்தும். ஆனால், பக்தியில் ஆழ்பவர்களுக்கும் கலக்கம் உண்டாகும் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- விஷ்ணுதர்மம் (2-25) - ச்ருயதே கில கோவிந்தே பக்திமுத்வாஹதாம் ந்ருணாம் ஸம்ஸார ந்யூநதா பீதா: த்ரிதசா: பரிபந்திந: - கோவிந்தனிடம் பக்தியில் ஆழ்ந்தவர்களுக்கு "ஸம்ஸாரம் என்பது குறையுமோ" என அச்சம் கொண்டு தேவர்கள் விரோதம் செய்வதாகக் கேட்கப்படுகிறது.
- விஷ்ணுதர்மம் (74-94) - ஸத்யம் சதேந விக்நாநாம் ஸஹஸ்ரேண ததா தப: விக்நாயுதேந கோவிந்தே ந்ருணாம் பக்திர்நிவார்யதே - மனிதன் செய்கின்ற ஸத்யங்கள் நூறு தடைகளாலும், தவங்கள் ஆயிரம் தடைகளாலும், கோவிந்தனிடம் கொள்ளும் பக்தியானது பதினாயிரம் தடைகளாலும் தடுக்கப்படுகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 49)

142. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ராபத்தியும் முபாயமன்று.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், "இது தன்னைப்பார்த்தால்" இத்யாதியாலும், "ப்ராப்திக்கு பாயம் அவன் நினைவு" இத்யாதியாலும் கீழருளிச்செய்தபடியன்றியே, முகாந்தரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில், இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமானவித்தை ஸாதநமாக்கிக் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனான வவனை யிவன் பெறப் பார்க்குமன்று அவன் நினைவு கூடாதாகில் இது விபலிக்குமென்கிறர் (இவனவனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் மேலே கூறப்பட்டதான ப்ரபத்தி என்பது உபாயம் ஆகாத தன்மையை சூர்ணை 54ல் - இது தன்னைப்பார்த்தால் - என்பதன் மூலம் உணர்த்தினார்; அதன் எதிர்த்தடாக உள்ள "எம்பெருமானே வந்து பற்றுதல்" என்பது உபாயமாகின்ற தன்மையை சூர்ணை 66ல் - ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு - என்பதன் மூலம் உணர்த்தினார். இவற்றை மேலும் சில காரணங்கள் மூலம் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான ப்ரபத்தியை ஒரு சாதனமாகக் கொண்டு, சுதந்திரமாகச் செயல் புரிகின்ற ஸர்வேச்வரனைப் பெறுவதற்கு முயலும்போது, அவனது பற்றுதல் கைகூடாமல் உள்ள காரணத்தினால், ப்ரபத்தியானது பலன் அளிக்காது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாப்போலே ஸ்வாமியான அவன்றானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனான விச்சேதன், தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனான வவனைப்பெற நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப ஸாதநமாகாதென்றபடி.

விளக்கம் - ஒரு பொருளின் சொந்தக்காரன் தானாகவே வலியச்சென்று தன்னுடையதான அந்தப் பொருளைக் கைக்கொள்வதே இயல்பாகும். இது போன்று சேதனன் ஒருவன், ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வலிய வந்து ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தகுதி கொண்டவன் ஆவான். ஆனால் இதனை விடுத்து, தன்னுடைய பலனைத் தானே பெறப்போகிறோம் என்று எண்ணியவனாக, தனது ப்ரபத்தி காரணமாக, சுதந்திரமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை பெற முயற்சிக்கலாம். அப்போது அவனது பற்றுதல் கைகூடாது என்பதால், தூய்மையாக உள்ள ப்ரபத்தி என்பது அவனைப் பெற உதவும் சாதனம் அல்ல என்று கொள்க.

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

அவதாரிகை - இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறார் (அவனிவனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வந்து சேதனைப் பற்றுவதற்கு உள்ள வேறுபாட்டை அருளிச்செய்கிறார்

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனானவன் ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனா யிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதநமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டா தென்கை. இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. "சித: பரம் சில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதி:, விபர்யயேது நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாயபாதகம்" என்னக்கடவதிநே.

விளக்கம் - அனைத்தையும் உடையவனாகவும், சுதந்திரமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் தனது உடைமையாக உள்ளவனும், வேறு எதற்கும் கட்டுப்படாமல்

தனக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ளவனும் ஆகிய சேதனனை, தான் அந்தச் சேதனன் மீது கொண்ட ஆசை காரணமாக அவனை அடைய எண்ணுகிறான். அப்போது பாவங்களில் முதன்மையாகக் கொள்ளப்படுகின்ற தீயவினைகள் என்பது தடையாக நிற்பதில்லை. இந்த இரண்டு சூர்ணைகள் மூலம் அவனை அடைய தானாகவே முயலுதல் என்பது உபாயம் அல்ல என்பதும், அவனே வந்து நம்மைப் பற்றுதலே உபாயம் ஆகும் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன. சித: பரம் சில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதி:, விபர்யயேது நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாயபாதகம் - பரம்பொருளைப் பெறும் விஷயத்தில் ப்ரபத்தி உபாயம் அல்ல, ஸர்வேச்வரன் இவனைப் பற்ற எண்ணும்போது பாவங்கள் தடை அல்ல - என்பது காண்க.

144. இவை யிரண்டும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

அவதாரிகை - இப்படியிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிசெய்கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த இரண்டு கருத்துக்களையும் எங்காவது சான்றுடன் காண முடியுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

இதற்கு வ்யாக்யானம் அருளப்படவில்லை.

145. ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாயிற்று; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்குத் தீமைதானே நன்மையாயிற்று.

அவதாரிகை - அவர்கள் தங்கள் பக்கலிவை கண்டபடி என்னவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

விளக்கம் - அவர்களிடம் இவை இரண்டும் எப்படிக் காணலாம் என்பதற்கான விடையை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பெருமாளை மீட்டுக் கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப் பெற்று வாழுகைகாக, “ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்” இத்யாதிப்படியே வழியே பிடித்து மநோரதித்துக்

கொண்டு சென்று பெரியவார்த்தியோடேயவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணிய ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக் கநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. “ஏழை ஏதலன்” இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமே வந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்ட தென்கை. “யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யம புண்ய மந்யத்” என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம்; ஆகையா லிவர்கள் பக்கலிலே காணலாமென்கை.

விளக்கம் - இராமன் கானகம் சென்றபோது, எப்படியாவது இராமனை மீண்டும் நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்து, அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து, அதன் மூலம் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான கைங்கர்யத்தைப் பெற்றுவிடலாம் என்று பரதன் எண்ணினான். ஆகவே இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (104-12) - ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம் - என்ற ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப இராமன் சென்ற வழியில் சென்று, மிகுந்த துன்பத்துடன் இருந்த பரதன் இராமனின் திருவடிகளில் சரணாகதி செய்தான். ஆனால் இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது இராமனின் திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்றபடி அமையாத காரணத்தினால் நன்மையில் முடியவில்லை. குகனைப் பொறுத்தவரை பெரியதிருமொழி (5-8-1) - ஏழை ஏதலன் - என்று கூறும் பாசுரத்திற்கு ஏற்ப, இராமன் தானாகவே வலிய வந்து ஏற்றுக்கொண்டான். இதனால் தாழ்ந்தவன், வேடன் போன்ற தோஷங்கள் குகனுக்கு உள்ளபோதிலும், அத்தகைய தீமைகளே நன்மைகளாக மாறின. அதிமாநுஷ்யஸ்தவம் - யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யம புண்ய மந்யத் - எது உனக்கு விருப்பமோ அதுவே புண்ணியம், எது விருப்பம் அல்லனவோ அதுவே பாவம் - என்று புண்ணியபாவ இலக்கணங்கள் கூறியது காண்க. ஆகவே இவர்களிடம் இந்த இரண்டையும் இவ்விதம் காணலாம்.

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி தானும் அபராத கோடியிலேயாய் சூாமணம் பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

அவதாரிகை - இவன் பண்ணும் ப்ரபதநம் சரண்ய ஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது அபராதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்தார் கீழ்; இதுதா னிவனுடைய பூர்வ்ருத்தத்தைப் பார்த்தாலும் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னு மிடத்தை

ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக பாஷ்யகாரருடைய வநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஸர்வாபராதங்களுக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அனைவரும் சென்று சரண் புகுவதற்கு ஏற்றவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு, ஒருவன் செய்த ப்ரபத்தி என்பது ஏற்கத்தக்கதாக இல்லாதபோது, அத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது அபராதங்களின் வரிசையில் சேர்ந்துவிடும் என்று அருளிச்செய்தார். இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது ஒருவனுடைய முந்தைய செயல்களை ஆராய்ந்தாலும் அபராதவரிசையில் நிற்கும் என்பதை மேலும் விளக்க எண்ணியவராய், பாஷ்யக்காரரின் அநுஷ்டானத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அஹமஸ்மயபராதாநா மாலய” என்கிறபடியே, அபராதங்களுக் கெல்லாம் கொள்கலமாயிருக்கிற விச்சேதநன் ப்ரபத்தி பண்ணவே, “ஸர்வ பாபேப்யோ மோஷ்யிஷ்யாமி” என்னும்படி இவனளவில் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபத்திதா னிருப்பது; இப்படி யிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை “த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அது தானும் அபராத கோடியிலேயாய் “த்வமேவ மாதாச” என்று தொடங்கி இத்தலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கைக் குறுப்பான பந்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, “தஸ்மாத் ப்ரணம்ய” இத்யாதியாலே இப்படி திருமுன்பே கூசாமல் வந்து நின்று ப்ரபத்தி பண்ணின இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று சஷாமணம் பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே யென்கை; ஆகையால், இவ்வழியாலுமிது அபராதகோடி கடிதமாயிருக்கு மென்கை. அநாதிகால மபராதத்தைப்பண்ணிப் பின்பொருநாளிலே ஆபி முக்கியம் பண்ணினானேயாகிலும், “ரிபூணாமபி வத்ஸல:”, “யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்” என்றிருக்கு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்தால் அவன் கைக்கொள்ள ஒரு குறை இல்லை. அவனப்படி யிருந்தானே யாகிலும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை அபராதமாகவே நினைத்து சஷாமணம் பண்ணவேண்டும் படியாயிறே யிருப்பது.

விளக்கம் - அஹமஸ்மயபராதாநா மாலய - நான் குற்றங்களின் இருப்பிடமாகவே உள்ளேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏறப அபராதங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ள நாம் ப்ரபத்தி செய்யும்போது, கீதை (18-66) - ஸர்வ பாபேப்யோ

மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களில் இருந்தும் நான் விடுவிபேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் கொண்டு விடுகிறான். இதனால் அனைத்துவிதமான பாவங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாக ப்ரபத்தி உள்ளது. சரணாகதி கத்யத்தில் - த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்த்யே - உனது தாமரை மலர் போன்ற இரண்டு திருவடிகளையும் நான் சரணம் என்று பற்றுகிறேன் - என்று உரைத்த பாஷ்யகாரருக்கு தம்முடைய கடந்தகால செயல்களின் சிந்தனை முன்னே வந்து நின்றது. ஆகவே ப்ரபத்தியை அபராதங்களின் வரிசையில் சேர்த்தார். எப்படி? சரணாகதி கத்யத்தில் - த்வமேவ மாதா ச - என்று தொடங்கி, நமது வாழ்க்கையில் நாம் செய்து வந்த அனைத்துவகையான குற்றங்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாக உறவுமுறைகளை விண்ணபித்தபடி கத்யத்தில் உரைக்கிறோம். அதன் பின்னர் - தஸ்மாத் ப்ரணம்ய - என்பது போன்றவை மூலம் இவ்விதமாக அனைத்தையும் செய்துவிட்டு, அவனுடைய திருமுகத்தின் முன்பாகச் சற்றும் கூசாமல் வந்து நின்று, "ப்ரபத்தி செய்தல்" என்ற பெரும் அபராதத்தையும் செய்கிறோம். இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்படியாக அவனிடம் விண்ணப்பம் செய்யும் அளவில் ப்ரபத்தி உள்ளது என்று பாஷ்யக்காரர் உணர்த்தினார். எனவே எந்தவகையாலும் ப்ரபத்தி என்பது அபராத வரிசையில் உள்ளது. எல்லையற்ற காலம் பாவங்களை மட்டுமே செய்து வந்து, ஒருநாள் சட்டென்று தனது ப்ரேமையை ஸர்வேச்வரன் பக்கம் திருப்பினான் என்றாலும், ரிபூணாமபி வத்ஸல: - விரோதியிடமும் வாத்ஸல்யம் கொண்டவன் - என்பதையும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-38) - யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம் - இராவணனாக உள்ளபோதிலும் - என்பதையும் கருத்தில் கொண்டு, ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தை நோக்கினால், அவன் நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள எந்தத் தடையும் இல்லை. ஸர்வேச்வரன் இவ்விதம் உள்ளான் என்றபோதிலும், சேதனன் தனது முந்தைய செயல்களைச் சற்றே எண்ணிப் பார்த்து, அதன் காரணமாக ப்ரபத்தியை அபராதமாகவே எண்ணி, இதனை எம்பெருமான் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டும்படியாக ப்ரபத்தி உள்ளது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 59)

1-4-4 என்நீர்மை கண்டிரங்கி இது தகாதென்னாத

என்நீல முகில்வண்ணர்க் கென்சொல்லியான் சொல்லுகேனோ

நன்னீர்மை இனியவர்கண் தங்காதென் றொருவாய்ச்சொல்

நன்னீல மகன்றில்காள் நல்குதிரோ நல்கீரோ

பொருள் - நீலநிறம் கொண்டதான சக்ரவாகம் என்னும் பறவைகளே! என்னுடைய நிலையை நன்றாக உணர்ந்த பின்னரும், என் மீது இரக்கம் கொண்டு, என்னைப் பிரிந்து இருப்பது என்பதைச் செய்யக்கூடாது என அவன் எண்ணவில்லை. இப்படியாக உள்ள நீலமேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட எனது தலைவனுக்கு நான் என்ன உரைக்கப் போகிறேன்? என்னுடைய நல்ல உயிரானது இனியும் தாமதம் செய்தால் என்னிடம் தங்கியிருக்காது என்ற சொல்லை அவனிடம் உரைப்பீர்களா? மாட்டீர்களா?

அவதாரிகை - “அநுபவித்தாலும் மாளாதது நான் பண்ணின பாபமேயோ?” என்று நின்றது கீழ்; இவள் அநுபவித்தாளோ பின்னை என்னில்; அவன் அரைசுடிணம் தாழ்ந்து முகமும் மாறவைத்தபோதே எல்லாம் அநுபவித்தாவினே. இவ்வளவிலே சில மகன்றில்கள் “நமக்குக் கிஞ்சித்தகரிக்க நல்லவளவு” என்று, “நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்ன?” என்று வந்து முகம் காட்டிற்றினவாகக் கொண்டு அவற்றைப் பார்த்து, “என் தசையைக் கண்டு வைத்து இரங்காதே போனவனுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?” என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலத்தாலே, பலகால் சொல்லு மறுத்தார்க்குச் சொல்லுவாரைப்போலே, இத்தனையும் சொல்லவல்லிகளோ மாட்டிகளோ?” என்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரங்களில், “நான் எத்தனை அநுபவித்தாலும் எனது பாவபயன்கள் நீங்காமலேயே உள்ளன. அத்தனை பாவங்கள் என்னிடம் உள்ளனவே”, என்றாள். இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம். இவள் பாவங்களின் பயன்களை அநுபவித்தது எப்படி என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன் தனது திருமுகத்தைச் சற்றே மறைத்துக் கொண்டு, இவளது முகத்தைக் காணாமல் திருப்பி வைத்துக் கொண்டபோதே அனைத்து பாவபலன்களையும் இவள் அநுபவித்துக் கழித்தாள். அப்போது அங்கு நின்ற சில சக்ரவாகப் பறவைகள், “நாம் சிறிதாவது யாருக்கேனும் உதவ வாய்ப்பு உண்டானது”, என்று எண்ணியபடி இருந்தன. இதனால் அவற்றை நீலமகன்றில் என்று கூறாமல் நன்னீலமகன்றில் என்றார். அவை அவளிடம் வந்து, “நாங்கள் உனக்குச் செய்ய வேண்டியது என்ன?”, என்றன. அவற்றைப் பார்த்த நாயகி, “என்னுடைய இந்த நிலையைக் கண்டும் என் மீது இரக்கம் சொள்ளாமல் போனவனுக்கு நான் என்ன கூறுவது?”, என்று எந்தவிதமான ஆசையும் இல்லாதவள் போன்று முதலில் உரைத்தாள். ஆயினும் ஆசை தலைதூக்க, பலமுறை உரைத்தும் சொற்களைக் கேட்காதவர்களுக்கு மீண்டும் உரைப்பது போன்று, “இத்தனையும் கூறுவீர்களா? மாட்டீர்களா?”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (என் நீர்மை கண்டு இரங்கி) என் நீர்மையுண்டு - என் ஸ்வபாவம் என்மார்தவம். (கண்டு இரங்கி இது தகாதென்னாத) இத்தைக்கண்டு தயைபண்ணி

“நாம் பிரியுமது தகாது” என்னாதே பொகட்டுப்போனவர்க்கு. பட்டரை ஒரு தமிழன் “கேட்டு இரங்கி” என்னாதே “கண்டு இரங்கி” என்னைப் பெறுமோ?” என்ன, “அணைத்த கை நெகிழ்த்தவளவிலே வெளுத்தபடி கண்டால், பிரியத்தகாது என்றிருக்க வேண்டாவோ?”. “இப்படி கூடுமோ?” என்னில், “புல்லி” இத்யாதி”, “காதலர் தொடுவுழி” இத்யாதி. உனக்கு இத்தமிழ் போதாதோ? என்றார்.

விளக்கம் - (என் நீர்மை கண்டு இரங்கி) - என்னுடைய மென்மையான ஸ்வபாவம் கண்டு. நீர்மை என்பதற்கு துக்கமான நிலை என்றும் பொருள் உண்டு; அந்த நிலையைக் கண்ட பின்னரும். (கண்டு இரங்கி இது தகாதென்னாத) - இத்தகைய நிலைமையை நன்றாக அறிந்த பின்னரும் இரக்கம் கொண்டு, “நாம் இவளை விட்டுப் பிரிந்து செல்வது சரியல்ல”, என்று எண்ணி என்னுடன் இருக்காமல், என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றவர்க்கு. ஸ்வாமி பராசரபட்டரிடம் தமிழில் வல்ல ஒருவன், “இந்தப் பாசுரத்தில் நாயகன் பிரிந்து சென்று விடுகிறான். அதனால் அவன் அந்த வருத்தமும் கொள்ளவில்லை. மேலும் பிரிவின் காரணமாக வருந்துகின்ற நாயகியின் ஸ்வபாவத்தையும் அவன் கானவில்லை. இப்படி உள்ளபோது பாசுரத்தில் “கேட்டு இரங்கி” - தலைவியின் நிலையைக் கேள்விப்பட்டு இரக்கம் கொண்டு - என்று கூறாமல், “கண்டு இரங்கி” என்பது சரியா?”, என்றான். இதற்கு பட்டர், “தன்னால் அணைக்கப்பட்ட நாயகியைத் தனது கையானது சற்றே நழுவவிட்டால், அந்தப் பிரிவு தாங்காமல் நாயகியின் உடல் வெளுக்கத் தொடங்கும். ஆகவே இதனைக் கண்ட தலைவன் - நான் பிரியக்கூடாது - என்று முடிவு செய்து விடுவான். இதனால்தான் “கண்டு இரங்கி” என்று கூறப்பட்டது”, என்றார். உடனே அவன், “இப்படியும் உண்மையில் நிகழுமோ?”, என்று வினவினான். இதற்கு பட்டர், “திருக்குறள் (1187) - புல்லிக்கிடந்தேன், குறுந்தொகை (399) - காதலர் தொடுவுழி - போன்றவற்றைக் காண்பாய். இத்தகைய தமிழ் உதாரணங்கள் உனக்குப் போதுமே”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு என் சொல்லியான் சொல்லுகேனோ) இத்தசையிலும் “என்னுடையவன்” என்னும்படிகாணும் முகங்கொடுத்தபடி கலந்தபோது. அவர்க்கு நான் சொல்லிவிடுவது எத்தை” என்கிறாள். திருமுகம் மறுத்துப் போனவர்க்கு எத்தைச் சொல்லுவது என்கிறாள் காணும். இங்ஙன்

சொல்லுவானென்? என்னில்; கண்டு இரங்காதவரோ கேட்டு இரங்கப் புகுகிறார்? என்னுமத்தாலே. கண்டானோ பின்னை? என்னில்; ஏன், கண்டிலனோ? கலக்கிற மயத்தில் கைநெகிழ்ந்தவிடமெல்லாம் வெளுக்கக்கண்டிருக்குமே. அன்றிக்கே, இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனாய் என் தசையைக் கண்டு இதுக்கொரு போக்கடி பாராதே, உங்கள் பக்கலிலே கேட்டறிய இருக்கிறவர்க்கு என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு என் சொல்லியான் சொல்லுகேனோ) - தன்னிடம் இரக்கம் கொள்ளாமல் தன்னை விட்டு அகன்று சென்றவனை “என்னுடையவன்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இப்படிப்பட்ட துன்பமான நிலையில் கூட “என்னுடையவன்” என்று கூறும்படியாக அல்லவோ அவன் என்னுடன் கலந்தபோது இருந்தான்? அப்படிப்பட்ட அவனுக்கு நான் எதனைக் கூறுவது என்கிறாள். திருமுகம் என்று இங்கு நயமாக உரைத்தது காண்க. திருமுகம் என்றால் பிராட்டியின் முகம் (திரு + முகம்), அதாவது நாயகியான என் முகத்தை உதாஸீனம் செய்துவிட்டுச் சென்றவன். இப்படிப்பட்டவனுக்கு நான் எதனைக் கூறுவது என்கிறாள். இப்படி ஏன் கூற வேண்டும் என்றால் - கண்ணால் எனது நிலையைக் கண்டு அறிந்த பின்னரும் இரக்கம் கொள்ளாமல் பிரிந்தவனோ காதால் கேட்டு எனது நிலையை உணரப்போகிறான் என்ற சந்தேகம் மேலிட்டதால் கூறினாள். ஆனால் இவளது நிலையை இவன் முன்பு பார்த்தானோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரின் விளக்கம் - பார்க்கவில்லை என்று கூற இயலாது; எப்படி எனில், இவளுடன் சேர்ந்திருந்தபோது இவளை அணைத்திருந்த தனது திருக்கரம் நழுவும் நேரங்களில் இவளது உடல் வெளுத்துப் போவதைக் கண்டிருப்பான் - என்பதாகும். அல்லது “தன்னுடைய திருமேனியின் மேன்மையை அவனே அறிவான். அப்படிப்பட்ட தனது திருமேனியைப் பிரிந்தால் அவள் தாங்கமாட்டாள் என்று எண்ணி, ஆயினும் அதற்காக ஓடிவராமல் உங்கள் மூலம் எனது தூதுச் செய்தியைக் கேட்கின்ற அவனுக்கு” என்றும் பொருள் உரைக்கலாம்.

வ்யாக்யானம் - (என் நீர்மை) அவனை அநுபவிக்குமதிலும் அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற தன் ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க அமைந்திராநின்றது காணும்; (கண்டிரங்கி) “எத்திறம்” என்னா, மோஹித்து உடம்பு வெளுத்துக் கிடக்கும்படி கண்டால் பிரியப்பொழுது என்றிருக்கவேண்டாவோ? (இது) தன் தசை தானும் தனக்கும் பேச்சுக்கு நிலமல்ல காணும். (என் நீலமுகில் வண்ணர்க்கு)

அடியில் வடிவைக்காட்டிக்காணும் அநந்யார்ஹமாக்கிற்று; இவ்வடிவில் புகர் அகவாயிலும் சிறிது உண்டாகப்பெற்றதில்லை. இல்லையோ? என்னில். யாமுடை ஆயன்தன் மனம் கல்லிறே. (என் சொல்லியான் சொல்லுகேனோ) என்ன பாசுரத்தையிட்டு எத்தை உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவன் நீங்கள் சொல்லுமளவையோ பார்த்திருக்கிறது. கண்டு இரங்காதவர்க்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவதென்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலாதிஸயத்தாலே வார்த்தை சொல்லுகிறாள். திருமுகம் மறுத்தவன் கடையீட்டுக்குக் கேட்கப்புகுகிறானோ? ஸ்ரீகோபிமார் “அதவா கிம் ததாலாபை:” என்ற அநந்தரத்திலே, “அப்யஸௌ மாதரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருதப்யாகமிஷ்யதி” என்னுமாபோலே, “இக்க்ருஷ்ணன் பிதற்றொழிய வேறோன்றில்லையோ?” என்னா, “கலந்த நாமன்றோ வேண்டாதது; பெற்ற தாயைக் காணவாகிலும் இங்ஙனே ஒருகால் போதானோ” என்பர்களிறே. (நன்னீர்மை) நல்லுயிர். (இனி) ஆனவளவும் கால்கட்டிப் பார்த்தாள் போலே காணும். (அவர்கண் தங்காது) சேஷியான உம்முடைய பக்கலிலே தங்கில் தங்குமத்தனை. “ந சாஸ்ய மாதா” பெருமாள் பக்கல் குறையேயாய், தன் பக்கல் குறை தோற்றாதபடி பிராட்டி வார்த்தை அருளிச் செய்தவாறே, திருவடி, “நாமோதான் இங்கு நன்றாகச் செய்தோம்? பெருமாளைப் பிரிந்த அநந்தரம் முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே” என்ன; “மாதா” என்னும் “பிதா” என்னும் பலர்பக்கலிலே பாலிபாயக்கடவதான ஸ்நேஹத்தைப் பெருமாள் என் ஒருத்தி பக்கலிலும் ஒரு மடைசெய்து போந்தார்; அவர் இவ்வாற்றாமையாலே உண்ணாதுறங்காதொலிகடலை ஊடறுத்துக்கொண்டு வரக் கொள்ள, விடாயன் தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வரக்கொள்ளச் சால் உருண்டு கிடந்தாப் போலே ஆகவொண்ணாது என்று நோக்கி இட்டுவைத்தேனத்தனை; அவரைக்கண்ட பிறறைநாள் இருந்தேனாகில் காண் நீ இவ்வார்த்தை சொல்லுவது என்றாளிறே.

விளக்கம் - (என் நீர்மை) - “என்” என்று கூறுவதற்கு அடிப்படையாக உள்ள மமகாரம் கைவிடத்தக்கதாக உள்ளபோது, அவனைக் குறித்து உரைக்கையில் “என் நீர்மை” என்று கூறுவது பொருத்தமோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவனை அனுபவித்தபடி உள்ளபோது இருக்கின்ற தனது நிலையைக் காட்டிலும், அவனைப் பிரிந்து உள்ள காலத்தில் தனது ஸ்வபாவத்தைக் கூறியபடி உள்ளாள். (கண்டிரங்கி) - சேர்ந்திருந்த காலத்திலேயே, “இவனுடைய எளிமை எத்தன்மையது. இவ்விதம் உரலில் கட்டுண்டு அடிப்பட்டு

நிற்கிறானே” என்று மயங்கியவள், பிரிகின்ற காலத்தில் எவ்விதம் இருப்பாள் என்று கூறவும் வேண்டுமா? ஆக, “சேர்ந்திருந்தபோது மயக்கம் அடைந்தவள், பிரிவதால் தாங்கமாட்டாள்”, என்று எண்ணி அவன் பிரியாமல் இருக்கவேண்டாமா? (இது) - தன்னுடைய நிலைமை என்பது சொற்களால் கூற இயலாது என்பதை உணர்த்தினாள். (என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு) - முதலில் தனது திருமேனியின் வடிவைக் காண்பித்து என்னை தனக்கு மட்டுமே அடிமை என்று ஆக்கிக்கொண்டான். இவனுடைய திருமேனி நீலநிறமாக குளிர்ச்சியாக உள்ளபோதிலும், இவனது உள்ளத்தில் அத்தகைய குளிர்ச்சி சற்றும் இல்லையே! இவ்விதம் அவனிடம் குளிர்ச்சி இல்லை என்பதை இவள் எவ்விதம் அறிந்தாள்? திருவாய்மொழி (8-9-5) - யாமுடை ஆயன்தன் மனம் கல் - நமக்கு எளிதாக ஏவிப் பணிகொள்ளும்படியான சுலபனான க்ருஷ்ணனின் மனம் கல்லாகப் போனதே என்று உரைக்கப்போகிறாள். (என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ) - என்ன சொற்களைக் கூறி நான் எதனை உங்கள் மூலமாக அவனுக்கு உணர்த்த இயலும்? என்னுடைய நிலைகுலைந்து, நான் தடுமாறியபடி இருக்கும்படிச் செய்துவிட்டு, இப்படியாக நான் தூது அனுப்பும் நிலையில் கொண்டு வந்துவிட்டவன், நீங்கள் சொல்லியா கேட்கப்போகிறான்? என்னுடைய நிலையைக் கண்டு இரக்கம் கொள்ளாமல் உள்ளவனுக்கு நான் எதனை உரைப்பது என்று இருந்தவள், அதன் பின்னர் ஆசை மேலிட உரைக்கிறாள். இதனைக் கேட்ட அந்தப் பறவைகள், “நாங்கள் கூறிய பின்னர் அவன் இரக்கம் கொண்டு வரவாய்ப்புள்ளதே”, என்றன. இதற்கு அவள், “அரசன் அளித்த ஓலைக்கே பதில் தராமல் உள்ள ஒருவன், கணக்கன் அனுப்பும் ஓலைக்கா பதில் தரப்போகிறான்”, என்றாள். இவ்விதமாக முதலில் அவனிடம் கோபம் கொண்டு மறுத்துவிட்டு, பின்னர் ஆசை காரணமாக அவனிடம் சொற்கள் உரைத்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். விஷ்ணுபுராணத்தில் கோபிகைகள் - அதவா கிம் ததாலாபை: - இந்த க்ருஷ்ணனை இடைவிடாமல் கொண்டாடியபடி, அவனைப் பற்றியே பிதற்றுவது தவிர வேறு வேலையே நமக்கு இல்லையோ - என்று கூறி, அவனைப் பற்றிப் ஏதும் பேசக்கூடாது என்று முடிவு செய்தனர். ஆனால் உடனேயே - அப்யஸௌ மாதரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருதப்யாகமிஷ்யதி - கலந்த நாம்தான் அவனுக்கு வேண்டாதவர்களானோம், பெற்ற தாயைக் காணவாவது ஒருமுறை வரமாட்டானா, அப்போது அவனைக் காண்போம் - என்று இளகியபடி நின்றனர். (நன்னீர்மை) - சிறந்த உயிர். (இனி) - முடிந்தவரை வருந்தியபடி தரிக்கப்பார்த்தாள். (அவர்கண் தங்காது) - அவளது உயிரானது அனைத்திற்கும் எஜமானனாகிய

உமக்காகத் தங்காது, உம்முடைய உயிரானது நிற்பதாக இருந்தாலும், அவளது உயிர் தங்காது. நாயகனைப் பிரிந்தவுடனேயே மிகவும் துன்பமான நிலை ஏற்பட்டு எதனையும் செய்யத் தோன்றாத நிலையில் உயிர்தங்குவதற்கான யுக்திகள் செய்தனர் என்று கூறும்படியாக யாரேனும் உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (36-30) - ந சாஸ்ய மாதா - இராமனுக்கு என்னைக் காட்டிலும் அவனது தாய், தந்தை, மற்றவர்கள் ஆகியோர் மீது அதிக ப்ரியம் இல்லை, ஆகவே அவன் வரும்வரை நான் பிழைத்திருப்பேன் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் விரைவாக இராமன் வராத காரணத்தால் அவன் மீது குறை கூறி, தன்னிடம் எந்தவிதமான குறையும் இல்லை என்று சீதை அறிவித்த சொற்கள் காண்க. உடனே அனுமன், “ஆகா! இராமனைப் பிரிந்த பின்னர் உயிர் நீங்கியது போன்ற நிலையை நான் எங்கும் காண இயலவில்லையே”, என்று சற்றே சீதையைக் குறை கூறும்படி உரைத்தான். இதற்குச் சீதை விடை தருகிறாள். தாய், தந்தை என்று தன்னுடைய அன்பானது பல இடங்களிலும் பிரிந்து சென்று விடாமல் என் ஒருவன் மீது மட்டுமே தன்னுடைய அன்பு பாயும்படிச் செய்தான். அப்படிப்பட்டவனுக்கு, எனது பிரிவுத் துன்பம் எல்லை மீற, உணவும் உறக்கமும் இன்றி அலைவீசுகின்ற கடலை அடைத்தபடி இங்கு வருவான். எனது உயிரை நான் ஏன் அவன் வரும்வரையில் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றால் - தாகம் எடுத்த ஒருவன் தண்ணீர்ப்பந்தல் உள்ளதைக் கண்டு ஓடி வர, அங்கு இருந்த நீர்த்தொட்டியானது கவிழ்ந்து கிடந்தால் ஏமாற்றம் அடைவான் அல்லவோ? அது போன்று இராமனின் கதி ஆகக்கூடாது என்பதால் உயிர் தரிக்கிறேன். அவனைக் கண்டவுடன் நான் இருந்தேன் என்றால் நீ கூறும் இந்தச் சொற்கள் பொருந்தும் - என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஒருவாய்ச்சொல்) ஒரு உக்தி நேர அமையும். “வாசா தர்மமவாப்நுஹி”. (நன்னீலம் இத்யாதி) அவர் நீலமுகில் வண்ணராயிருந்தார்; நீங்களும் நீல மகன்றில்களாயிருந்தீகோள்; செயலும் அவரைப்போலே ஆகிறதோ, இத்தனையும் செய்கிறீகளோ? முதல் வார்த்தையிலே பதின்கால் சொல் மறுத்தாரைச் சொல்லுமபோலே சொல்லுகிறாளிறே ஆற்றாமையின் கனத்தாலே.

விளக்கம் - (ஒருவாய்ச்சொல்) - ஒரு சொல் கூறினால் போதுமானது. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (39-9) - வாசா தர்மமவாப்நுஹி - அனுமனே! உனது வாக்கு மூலம் நீ தர்மத்தை அடைவாயாக - என்று கூறுவது போன்று கொள்க. அவன்

நீலமேகம் போன்ற நிறம் கொண்டிருந்தான், நீங்களும் அதே போன்று நீலநிறத்தில் உள்ள பறவைகளாக உள்ளீர்கள். நீங்கள் அவன் போல் இருந்துவிடுவீர்களோ? எடுத்தவுடனேயே மறுப்பு தெரிவிப்பவர்களுக்கு உரைப்பது போன்று இவைகளிடம் தனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக உரைக்கிறாள். கூறுவீர்களா, மாட்டீர்களா - என்கிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 22)

19. காரிகையார்நிறைகாப்பவர்யாரென்று, கார்கொண்டின்னே

மாரிகையேறியறையிடுங்காலத்தும், வாழியரோ

சாரிகைப்புள்ளரந்தண்ணந்துழாயிறைகூயருளார்

சேரிகையேறும், பழியாய்விளைந்ததென்சின்மொழிக்கே.

பொருள் - “எங்கள் முன்பாக எந்தப் பெண்கள் தங்களது அடக்கத்தைக் காப்பற்றியபடி இருக்கமுடியும். அல்லது அவர்களது அடக்கத்தைக் காப்பதற்கு யார் உள்ளனர்”, என்று கேட்பது போன்று மேகங்களானவை மிகவும் கருமையான நிறம் கொண்டு, வானத்தில் நின்றபடி கர்ஜிப்பது போன்று இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட காலத்தில் கூட விரைவாக வட்டம் அடிக்கவல்ல கருடனை வாகனமாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் தனது குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை, இவள் பேரைக் கூறி அழைத்து அழைக்காமல் உள்ளான். இதனால் சிறிய அளவில் மட்டுமே பேச்சுக்களை உடைய எனது மகளுக்கு, இந்த ஊரில் உள்ளவர்கள் தங்கள் கைகளைத் தூக்கி இவளை நோக்கி பழி உரைப்பது போன்ற நிலை ஏற்பட்டது. இந்த வருத்தம் நீங்கி இவள் வாழவேண்டும்.

அவதாரிகை - இவளிருந்து பொய்யென்னுங்காட்டில் பொய்யாகாதிறே. ”ரணோத்யதாதாமிவரணாநாம்” என்று ஆனையணிவகுத்தாற்போலே மேகம் நாலு மூலையும், கையும் அணியும் வகுத்து வர்ஷிக்கிறபடியைக் கண்டு இவள் மோஹிக்க, “எம்மின் முன்னவனுக்குமாய்வர்” என்னும்படியே இவளுடைய

மோஹத்தைக் கண்டு தோழியும் மோஹிக்க, இவ்வளவில் உணர்ந்திருந்த தாயார் இவ்வவஸாதம் நீங்கிடுகவென்று ரக்ஷாவிதாநம் பண்ணுகிறாள்.

விளக்கம் - தோழியானவள் தலைவியைச் சமாதானம் செய்வதற்காகக் கடந்த பாசுரத்தில் “இது மழைக்காலம் அல்ல” போன்றதான பல பொய்களை உரைத்தாள். இவள் பொய் என்று கூறியதால் மட்டும் உண்மையான மழைக்காலம் பொய்யாகிவிடுமா என்ன? இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (28-32) - ரணோத்யதாதாமிவவரணாநாம் - இடியையும் மின்னலையும் தங்கள் கொடி போன்று கொண்ட மேகங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, யானைகள் அணிவகுத்து நின்றது போன்று, மேகங்கள் அனைத்து திசைகளிலும் கைகோர்த்து நின்று மழையைப் பொழிந்தபடி உள்ளன. இதனைக் கண்ட நாயகி தனது தலைவன் வரவில்லையே என்று நினைத்தபடி மயங்கினாள். திருவாய்மொழி (1-1-5) - எம்மின் முன்னவனுக்குமாய்வர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவளது மயக்கம் கண்ட தோழியும் மயக்கம் அடைந்தாள். இந்த நிலைமையைக் கண்ட நாயகியின் தாயார், “இவளது இந்தத் துன்பம் நீங்குவதாக”, என்று உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காரிகையாரித்யாதி) நாங்கள் ஸஞ்சரியாநிற்க, ஸ்த்ரீகளுடைய அடக்கத்தை நோக்குவன் என்பாரார்? பெண்பிறந்தாராயிருந்து வைத்து எங்கள் ஸந்நிதியில் தந்தாமுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்கிக்கொடு இருப்பாரார்? என்றும். (கார்கொண்டு) கறுத்துக்கொடு. (இன்னே மாரிகையேறி யறையிடுங்காலத்தும்) அதிவ்ருஷ்ட்டியான வர்ஷமானது அணிக்கணியும் தூசியுமாகத் தோற்றினபடி. (அறையிடுங்காலத்தும்) அறைகூவுகிறபடி. மஹாராஜர் பெருமானை அண்டைகொண்டு வாலியை அறைகூவினாற்போலே; இது அங்ஙனுமன்றியே, தனிநின்று வென்றபடி. அங்கோரேக வீரனான வாலியை; இங்கோரபலையை. அங்குச்சொல்லிற்றறிவானொரு சேதநன்; இங்கு அசேதநம். (வாழியரோ) இவ்வவஸாதம் நீங்கி ஜீவித்திடுக. (சாரிகைப்புள்ளர்) அபரிகரனாய் வாராதிருந்தானல்லன்கிடர்; “பதினாலாண்டு கூடவந்த வழியை இன்றும் போகலாமோ” என்றிருக்க வேண்டாதபடி ஸஹசாரியான பரிகரத்தையுடையவன். ஆஸ்ரீதரையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கும்படி அவர்களுக்கு வைத்துக்கொடுத்த தரம். பெரியதிருவடிமேலே போரவிருத்தல், திருவாழியைக் கையிலேயுடையனாதல், பெரியபிராட்டியாரை “எனக்கு” என்னப்பெறுதல், திருத்துழாயைத் தனக்குத் தாராக

உடையனாதல், இவையிறே ஸர்வாதிகலக்ஷணம். (அந்தண்ணந்துழாய்) போன உயிரை மீட்கவற்றாயிருக்கை. “ஸந்தாகரணி - விசல்யகரணி” என்னுமாபோலே. (இறைகூயருளார்) ப்ரணயித்வந் தவிர்ந்தால் ஸ்வாமித்வமுந் தவிர வேணுமோ? தாம் வந்தணைத்துத் தந்தோளில் மாலை என் மார்பிலே கிடக்கப் பெறாவிட்டால், ஸத்தாதாரகமாக அத்தனையுந் தந்தாலாகாதோ? தாமேவரவுமாம், அழைக்கவுமாம். பேறு அத்தலையாகவே என்றிருந்தபடி. (சேரிகையேறும் பழியாய் விளைந்தது) ஸந்நிவேசத்திலுள்ளாரெல்லாரும் “ஒரு விஷயத்துக்காக இப்படி துடிப்பதே! (என்தலையாலே பேறு) என்றிருப்பதே! என்று கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படியாயிற்று. (சின்மொழிக்கே) இதுக்கெல்லாம் பருவமில்லை கீடர். “சொல்” என்னச் சொல்லமாட்டாத பருவங்கிடர். இவ்வளவன்று கிடர் பழியின் கனம்.

இத்தால் ஆழ்வார்க்கு பக்த வ்யதிரேகத்தில் அங்கே ஸம்பந்தமுள்ளதாலொன்றா லேயாகிலும் தரிக்கவேண்டும்படி ஆற்றாமை மிக்கபடி சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (காரிகையாரித்யாதி) - இதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. மேகங்கள், “நாங்கள் ஸஞ்சாரம் செய்யும்போது தலைவனைப் பிரிந்து தவிக்கும் பெண்களைக் காக்க எந்தப் புருஷன் உள்ளான்?”, என்று கேட்பது ஒரு பொருள். “நாங்கள் ஸஞ்சாரம் செய்யும்போது எந்தப் பெண்தான் தன்னையோ மற்றவளையோ காப்பாற்ற இயலும்?”, என்று கேட்பது மற்றொரு பொருள். (கார்கொண்டு) - கருமையான நிறத்துடன் கூடியபடி அல்லது கோபத்துடன். (இன்னே மாரிகையேறி யறையிடுங்காலத்தும்) - இன்னே - இப்படியாக. (மாரிகையேறி) - மிகவும் பலமாகப் பெய்கின்ற மழையானது. மேகங்களானவை மழை என்பதைத் தங்கள் அணிகலனாகக் கொண்டு வந்தன எனலாம். (அறையிடுங்காலத்தும்) - போர்க்களத்தில் அறைகூவல் விடுவது போன்று. சுகீவன் இராமனைத் தனக்குப் பக்கபலமாகக் கொண்டு வாலியை அழைத்தது போன்று; அல்லது இந்த மேகங்கள் சுகீவன் போன்று துணையாக யாரையும் கொள்ளாமல், தனியாக நின்று வென்றன. அங்கு வீரனாகிய வாலியை அழித்தான்; இங்கு இவன் ஒரு பெண்ணை அழிக்கிறான். அங்கு இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (32-17) - அந்தரேணாஞ்சலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் - சுகீவனிடம் அனுமன், “லக்ஷ்மணனிடம் வணங்கி நிற்பதே பிழைக்க வழி” என்று கூறினான்; இதனைக் கேட்ட சுகீவன் அப்படியே செய்தான். ஆனால் இங்கு சொல்லியும் கேட்காத

அசேதனமான மேகக்கூட்டங்கள் உள்ளன. (வாழியரோ) - இந்தத் துன்பம் விலகி இவள் வாழ்வாளாக. (சாரிகைப்புள்ளர்) - இவனுக்கு மேகத்தைப் போன்று விரைவாக வருவதற்கு வழி இல்லை; அதனால் மழைக்காலத்திற்கு முன்பாக வரவில்லை என்று உரைக்க இயலாது. காரணம், இது போன்று வேகமாக இதற்கு முன்பு இவன் எப்போதும் வரவில்லை என்று கூற இயலாது - கஜேந்தரனுக்காக ஓடி வந்தது எண்ணுக. மேலும் அந்த வேகத்திற்கு ஏற்ற துணை இல்லை என்றும் கூறமுடியாது, காரணம் வட்டமடிக்கும் கருடனைக் கொண்டவன் ஆவான். தனது அடியார்களுக்குத் தான் ஓடி வந்து உதவுவதன் மூலம் தனது தன்மையை வெளிப்படுத்தும்படியாக, அவர்களுக்குத் தன்னையே அளிக்கின்ற குணம். பதினான்கு ஆண்டுகள் தன்னுடனே இருந்த சீதையைக் காப்பாற்ற “இன்று போகலாமோ?” என்று சிந்தித்தபடி இருந்த ஸர்வேச்வரன், யானையைக் காக்க சிந்திக்காதபடி சட்டென்று ஓடுகின்ற வேகத்தையும், அதற்குத் துணையான கருடனையும் கொண்டவன். பெரிய திருவடியின் வேகமானது யானையைக் காப்பாற்ற ஓடும் தனது வேகத்திற்கு ஈடு கொடுக்கும்படியாக அதன் மீது அமர்கின்றவன். பெரியபிராட்டியாரை “என்னுடையவன்” என்னும்படியாக உள்ளவன். சக்கரத்தாழ்வானைத் தன்னுடையவன் என்று கொண்டவன். திருத்துழாயைத் தனக்கு மாலையாகக் கொண்டவன். இது போன்று ஸர்வேச்வரனுக்கான பல அடையாளங்கள் கொண்டவன். (அந்தண்ணந்துழாய்) - போன உயிரை மீட்டுக் கொடுக்கவல்ல துளசி. ஸந்தாகரணி = அவனது திருவடி, விசல்யகரணி = துளசி. (இறைகூயருளார்) - இவளது நாயகன் என்பதைத்தான் மறந்தான், ஆனால் அனைத்து உயிர்களின் ஸ்வாமியாக உள்ளதற்காகவாவது இவளைக் காப்பாற்ற வேண்டும் அல்லவோ? அதனையும் மறந்தானே! தானாகவே என்னிடம் வந்து, என்னை அணைத்துக்கொண்டு, தனது திருத்தோளில் உள்ள மாலைகள் எனது மார்பில் படும்படிச் செய்திருக்கவேண்டும். அதனைச் செய்யவில்லை. என்னை அழைத்தாவது துளசி உள்ளிட்ட பலவற்றையும் அளித்திருக்கலாம் அல்லவோ? அதனையும் செய்யவில்லை. தானாகவே என்னிடம் வந்தாலும், என்னை அவனிடம் அழைத்துக்கொண்டாலும், பேறு கிட்டுவது அவனுக்கே ஆகும். (சேரிகையேறும் பழியாய் விளைந்தது) - எனது நிலையைப் பார்த்து என் அருகில் உள்ள அனைவரும், “அவனுக்காக இவள் இப்படித் துடிக்கிறாளே”, என்கிறார்கள். (என்தலையாலே பேறு) - அவன் வரும்வரை காத்திருக்காமல், “நாமே நமது பேற்றைப் பெறுவோம் என்று இவள் இவ்விதம் செய்கிறாளே”, என்று அனைவரும் கையெடுத்து என்னைக் காண்பித்துப் பேசுவது

ஆயிற்று. (சின்மொழிக்கே) - இப்படித் துடிப்பதற்கான பருவம் இவளுடையது அல்லவே! "ஏதேனும் கூறுவாய்" என்று உரைத்தால் கூட, ஒரு வார்த்தைக் கூற இயலாத பருவம் அல்லவோ இவளது பருவம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்